

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **CarTec Ostrava s.r.o.**
sídlem Vítkovická 3246/1a, 702 00 Ostrava
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Janem Spáčilem, LL.M.
sídlem Italská 2581/67, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2021 č. j. 5637/21/5300-21444-709739,
ve věci úroku z daňového odpočtu

takto:

I. V řízení se pokračuje.

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 25. 2. 2021 č. j. 5637/21/5300-21444-709739 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 19 456 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Bc. Jana Spáčila, LL.M., sídlem Italská 2581/67, 120 00 Praha 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) ze dne 25. 4. 2019 č. j. 72526/19/4300-12711-109964 ve věci úroku z daňového odpočtu.
2. Žalobce uvedl, že v příznácních k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za únor 2017 (podaném 27. 3. 2017), za březen 2017 (podaném 25. 4. 2017) a za duben 2017 (podaném 25. 5. 2017) vykázal nadměrné odpočty. Správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu, na základě níž vyměřil nadměrné odpočty v žalobcem požadované výši platebními výměry z 10. 4. 2019, nadměrné odpočty byly vráceny 12. 4. 2019. Dne 25. 4. 2019 rozhodl správce daně o úroku z daňového odpočtu, k žalobcovu odvolání rozhodl žalovaný tak, že žalobci byl přiznán úrok z vratitelného přeplatku za období do 30. 6. 2017 podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „daňový řád“), ve znění účinném do 30. 6. 2017, a úrok z daňového odpočtu za období od 1. 7. 2017 podle § 254a daňového řádu, ve znění účinném od 1. 7. 2017.
3. Podle žalobce mu měl být přiznán úrok ze zadržného nadměrného odpočtu DPH podle § 155 odst. 5 daňového řádu i za období od 1. 7. 2017. Argumentoval k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 9. 2014 č. j. 7 Aps 3/2013-34 (dále jen „Kordárna“), ze dne 16. 7. 2020 č. j. 1 Afs 445/2019-47 (dále jen „EP ENERGY“) a rozsudkem Krajského soudu v Brně (správně v Ostravě) ze dne 25. 2. 2021 č. j. 22 Af 18/2020-54. S ohledem na kompenzační funkci úroku ze zadržného odpočtu nelze podle žalobce použít § 254a daňového řádu, ve znění účinném od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020, ani z důvodu jeho rozporu s judikaturou SDEU – úroková sazba stanovená v tomto ustanovení nespĺňuje test formulovaný SDEU v rozsudku ve věci Sole-Mizo Zrt., neboť úrok přiznaný žalobci nepokrývá cenu peněz v čase. Žalobce také nesouhlasil s tím, že žalovaný vyloučil z úročeného období dobu od 7. 11. 2018 do 7. 1. 2019, tedy dobu ode dne vydání rozhodnutí, kterým byla žalobci stanovena lhůta k vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, do dne doručení vyjádření správci daně.
4. Žalovaný ve vyjádření setrval na názoru, že daná přechodná ustanovení zákona č. 170/2017 Sb. nejsou aplikovatelná, neboť odkazují na právní úpravu, která je eurodiskonformní. Oproti tomu ustanovení § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020 je nutno chápat jako speciální ustanovení ve vztahu k *Lex Kordárně*, proto má podle žalovaného aplikační přednost. K namítanému rozporu výše úroku podle § 254a daňového řádu, ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020, s evropským právem, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se touto otázkou podrobně zabýval. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
5. Krajský soud přerušil řízení v této věci usnesením ze dne 16. 9. 2021, vyčkal na výsledek kasačního řízení, které se týkalo rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 2. 2021 č. j. 22 Af 18/2020-54, a poté rozhodl o pokračování v řízení (výrok I. rozsudku).
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen

„s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Rozhodoval přitom v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.

7. Předmětem přezkumu je čistě právní otázka, mezi účastníky není žádného sporu co do skutkových okolností věci, soud zde pro stručnost odkazuje na bod 2. tohoto rozsudku.
8. Výše zmíněný rozsudek č. j. 22 Af 18/2020-54 se týkal týchž účastníků jako nyní a skutkově se jednalo o nadměrný odpočet DPH za zdaňovací období únor 2015 (příznání podáno 25. 3. 2015). NSS se v rozsudku ze dne 1. 4. 2022 č. j. 1 Afs 80/2021-45, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti rozsudku zdejšího soudu č. j. 22 Af 18/2020-54, zabýval použitelností přechodného ustanovení zákona č. 170/2017 Sb. a dospěl k následujícím závěrům v odst. 17 a 18: *„Nelze přistoupit na tvrzení stěžovatele, že přechodné ustanovení zákona č. 170/2017 Sb. je nepoužitelné, neboť odkazuje na právní úpravu, která byla shledána rozpornou s právem EU. Podle čl. XI bod 3 zákona č. 170/2017 Sb. se použije úrok podle § 254a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017 u daňového odpočtu, který byl uplatněn v řádném či dodatečném daňovém tvrzení, u něž lhůta pro podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 170/2017 Sb. To znamená, že přechodné ustanovení odkazuje na znění § 254a daňového řádu do 30. 6. 2017, jež se použije i v případě úroků vzniklých za období následující po tomto datu. Intertemporální norma je ze své povahy procesním a neutrálním ustanovením v tom smyslu, že subjekty práva pouze směřuje k určitému časovému znění normy obsahující vlastní pravidlo chování. Skutečnost, že ustanovení, na které přechodná norma odkazuje, je následně shledáno rozporným s evropským právem, tedy na její použití nemůže mít vliv. Stěžovatel navíc polemizuje se samotným smyslem přechodných ustanovení, neboť v nynější věci jde o určení toho, jaká norma se použije pro výpočet úroku ze zadržovaného odpočtu DPH uplatněného v daňovém tvrzení, lhůta, k jehož podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 170/2017 Sb. Nedává tak smyslu, aby na nynější věc dopadalo ustanovení § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017, pokud ani zákonodárce jeho zpětné použití nezamýšlel. Opačný postup nabeurčuje důvěru daňového subjektu v to, že na jeho případ nebude použita právní úprava se zpětnou účinností. Navíc, jak správně poznamenává žalobkyně, rozsudky kasačního soudu nemají derogační účinek, a tak na § 254a ve znění do 30. 6. 2017 ani na čl. XI bod 3 zákona č. 170/2017 Sb. nelze pohlížet jako na neexistující ustanovení.“*
9. Podle NSS tak krajský soud *„postupoval správně, jestliže použil přechodné ustanovení, které jej odkázalo na úpravu, jež se pro rozpor s evropským právem rozhodl nepoužít. Krajskému soudu tedy nic nebránilo vzít v úvahu závěry rozsudku Kordárna. K němu se ostatně kasační soud přiblížil v řadě rozhodnutí (například rozsudky ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 Afs 225/2015 - 72, ze dne 15. 12. 2016, č. j. 7 Afs 173/2016 - 26, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 7 Afs 196/2016 - 33, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 4 Afs 206/2016 - 32, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Afs 51/2016 - 43). Stejně tak krajský soud postupoval správně při aplikaci závěrů rozsudku EP ENERGY. Proto v případě, že se nepoužije právní úprava úroku ze zadržovaného odpočtu, na který by se jinak užil § 254a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017, platí nadále pravidla vymezená rozsudkem ve věci Kordárna. Žalobkyni tedy za uvedené období náleží úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu.“* (odst. 19 uvedeného rozsudku).
10. Situace v nyní projednávané věci je obdobná – lhůty pro podání daňového tvrzení uplynuly přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 170/2017 Sb., podle přechodného ustanovení citovaného zákona by měl být použit úrok podle § 254a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017, toto ustanovení je však v rozporu s evropským právem. I zde tedy

platí nadále pravidla vymezená rozsudkem Kordárna, žalobci náleží úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu i za období od 1. 7. 2017.

11. Žalobcovou rgumentací k § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020 se krajský soud nezabýval, neboť má shodně s názorem NSS, citovaným v odst. 8 tohoto rozsudku, za to, že toto ustanovení nedopadá na nyní přezkoumávanou věc. Pouze poznamenává, že vyloučení doby od 7. 11. 2018 do 7. 1. 2019 z úročeného období na základě použití § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020 je v rozporu s výše uvedeným názorem NSS i krajského soudu.
12. Soud tedy zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a vrátil mu věc k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán zde vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
13. V řízení byl procesně úspěšný žalobce, v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč za 4 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby, replika, podání z 16. 5. 2022) a 4x režijní paušál po 300 Kč. Dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Délku lhůty krajský soud prodloužil proti obecné lhůtě stanovené v § 160 odst. 1 o. s. ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.) a obecná 3 denní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě nepřiměřeně krátká.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 19. května 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu